

ANDREAS EK

VIIMEINEN MARIONETTI

JOEL ADLER -TRILLERI

 SAGA
EGMONT

Viimeinen marionetti

Andreas Ek

Viimeinen marionetti

Suomentanut Saga Egmont & Tiia Mensio

SAGA Egmont

Viimeinen marionetti

Translated by Saga Egmont, Tiia Mensio

Original title: *Den sista marionetten*

Original language: Swedish

Cover image: Shutterstock

Copyright © 2022, 2024 Andreas Ek and SAGA Egmont

All rights reserved

ISBN: 9788727203478

1. POD edition

No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system, or transmitted, in any form or by any means without the prior written permission of the publisher, nor be otherwise circulated in any form of binding or cover other than in which it is published and without a similar condition being imposed on the subsequent purchaser.

www.sagaegmont.com

Saga is a subsidiary of Egmont. Egmont is Denmark's largest media company and fully owned by the Egmont Foundation, which donates almost 13.4 million euros annually to children in difficult circumstances.

Hjuliolle, PA:lle ja Rickylle

1

Nainen huokaisi laittaessaan maidon jääkaappiin. Alexander oli tavalliseen tapaansa tullut keittiöön ja juonut muutaman kulauksen kahvia seisaaltaan. Sitten tämä oli suukottanut häntä poskelle ennen kuin sulki etuoven takanaan sekuntia myöhemmin. Jättäen hänet, samoin vastaleivotun leivän ja tuorepuristetun appelsiinimehun. Hän kaipasi niitä stressittömiä aamuja, jolloin he vain nauttivat toistensa seurasta. Arki oli hiipinyt heidän ylleen kuin kutsumaton vieras aivan liian nopeasti, huolimatta siitä, ettei heillä ollut edes lapsia, vaikka he olivat puhuneet yrittävänsä pian.

Hän hymyili ajatukselle, että hänen vatsassaan kasvaisi elämä, istuutui keittiön saarekkeen ääreen, otti kulauksen kahvia ja työnsi kätensä läpi paksujen vaaleiden hiustensa. Sitten hän nosti jalkansa toisen yli, mikä sai hänen aamutakkinsa liukumaan ylöspäin ja paljastamaan hänen ruskettuneet säärensä.

Ovikello soi, ja hän rypisteli otsaansa sille tosiasialle, että kello oli vasta kahdeksan aamulla. Hän meni eteiseen, avasi oven

ja kohtasi mustaan takkiin pukeutuneen leveäharteisen miehen. Tämän lippalakki oli vedetty alas otsalle.

Mies kohtasi hänen katseensa.

”Mia Nord?”

Ääni oli tumma.

”Niin?” hän vastasi epäröiden.

Ensimmäiseksi hän tajusi, että mies piteli kädessään jotain, mikä muistutti laitetta, jonka lähetit yleensä antavat vastaanottajalle lähetyksen kuittaukseen. Outoa kyllä, laitteessa ei ollut painikkeita eikä näyttöä.

Mia oli kysymäisillään, mitä asia koski, mutta hänet keskeytettiin, kun laitteesta kuului rätisevä ääni ja näkyi pieniä välähdyksiä. Ennen kuin Mia ehti tajuta, mitä oli tapahtumassa, mies nosti laitteen ylös ja löi häntä kovaa rintaan.

Kirvelevä kipu levisi hänen kehossaan, käsivarsissaan ja jaloissaan, jotka antoivat periksi heti. Mia kaatui maahan ja jäi makaamaan eteisen lattialle. Hänen oli vaikea tarkentaa katsettaan: kaikki hänen näkökentässään sulautui yhdeksi sumeaksi massaksi. Ovi sulkeutui. Hän aisti liikettä ja nosti kätensä ylös kuin puolustautuakseen, mutta se tönäistiin sivuun. Mies istuutui hänen päälleen, ja hän tunsu taas painetta rinnassaan. Rätisevä ääni kuului taas, mutta tällä kertaa Mia ei tuntenut kipua – hän ei tuntenut mitään, kun hänen silmissään pimeni.

2

Kun Joel Adler ylitti Ruotsin ja Norjan välisen rajan Östersundin pohjoispuolella ja suuntasi kauemmas länteen, maisema oli jo kauan sitten muuttunut. Mattamusta moottoripyörä etääntyi kilometri kilometriltä kauemmas sivistyksestä, ja yksikaistainen tie tuntui ulottuvan loputtomiin. Joel lisäsi vauhtia, ja hänen Indian Scoutinsa kiihtyi rytinällä. Tietä reunustivat vihreät koivut ja kuuset, jotka kasvoivat harvakseltaan ja muodostivat parinkymmenen metrin päässä vihreän muurin. Silloin tällöin maisema avautui ja metsän kasvillisuuden tilalle tulivat järvet, joiden vesi kimalteli sinisenä. Kaukaisuudessa kohosivat vuorijonot valkoisine huippuineen. Kumpupilvet leijuivat vapaina taivaalla. Tiehen liittyvät soratiet jakoivat metsän kahtia, ja ne hän ohitti hetkessä. Jotkin niistä Joel ehti huomata. Joitakin ei. Kylttejä ei ollut osoittamassa, minne tiet johtivat, mutta lukitut ja ruosteiset puomit puhuivat selkeää kieltään: asiattomilta pääsy kielletty.

Joelin selässä oleva laukku oli kevyesti pakattu, ja hän liukui mutkan läpi, ennen kuin tie suoristui jälleen. Hän hidasti vauhtia ja kääntyi vilkkua näyttämättä hiekkatielle, jolla oli kuivuneita renkaanjälkiä. Ympäröivät puut kohosivat korkeammalle, ja varjot estivät auringon pyrkimyksen lämmittää maata. Ajourat syvenivät ja tien keskellä ruoho kasvoi korkeampana. Joel joutui paikoin nousemaan moottoripyörän selästä ja taluttamaan sitä, jotta jalkatpit tai alusta eivät osuisi maahan.

Kun kasvillisuus harveni, tie muuttui paremmaksi, ja Joel pystyi ajamaan viimeisen osuuden pysähtymättä kertaakaan. Pian maisema avautui ja hänen ajamansa tie johti kääntöpaikalle, joka oli tiiviisti pakkautunutta savimaata. Siellä oli kymmeniä luonnollisia parkkipaikkoja vaelluksenhaluisille lomailijoille, jotka olivat vastoin kaikkia todennäköisyyksiä löytäneet oikean paikan. Hienosta kesäsäästä huolimatta alue ammotti tyhjyyttään.

Joel laski tukijalan alas ja laskeutui pois moottoripyörän selästä. Hän nojautui taaksepäin ja venytteli jäykkää selkäänsä. Hänen 199-senttiselle ja 110-kiloiselle vartalolleen oli aivan sama, mikä moottoripyörä hänellä oli, ne kaikki muuttuivat epämukaviksi pitkien ajomatkojen aikana. Hän kiinnitti kypäränsä ja moottoripyörän eturenkaan tukevaan koivuun ketjulla, joka hänellä oli yhdessä moottoripyörän takaosan sivulaukuista. Sitten hän riisui nahkatakkinsa ja tunki sen samaan sivulaukkuun. Takin alla hänellä oli yllään vain t-paita, joka oli tiukka rinnan ja olkavarsien ympärillä. Hän jäi seisomaan ilmeettömänä ja katsoi moottoripyörää. Koskaan ennen hänen Scoutinsa ei ollut näyttänyt niin yksinäiseltä kuin siinä, missä se nyt seiso. Joel haroi partaansa ja katsoi taivaalle. Sitten hän sulki silmänsä ja pudisti päätään.

Hän itse ei ollut koskaan tuntenut oloaan yhtä yksinäiseksi kuin viimeisen kuukauden aikana.

Joel kynti villiintyneen kanervikon läpi ja pysähtyi, kun kaksi poroa katsoi ylös pienestä järvestä. Ne tuijottivat hänen suuntaansa. Vesi oli kristallinkirkasta ja kimalteli auringon ollessa korkealla taivaalla. Porot hypähtivät karkuun haistaessaan Joelin ja juoksivat kuin niiden henki riippuisi siitä. Monen kilometrin päässä kohosivat Blåfjella-Skjækerfjellan kansallispuiston valkoiset huiput.

Oli kulunut pari tuntia siitä, kun hän oli ylittänyt vaellusreitit, joka oli merkitty jokaiseen turistikarttaan. Pieni nyökkäys perheelle, joka oli pysähtynyt keskelle polkua odottamaan, että heidän poikansa sai juotua, oli riittänyt tervehdykseksi. Isä ei ollut aluksi irrotanut katsettaan yksinäisestä vaeltajasta, epäilemättä ajatellen Joelin ylivoimaista kokoa mutta myös hänen kevyesti pakattua reppuaan. Siihen ei ollut kiinnitetty makuualustaa. Ei myöskään telttaa tai makuupussia. Reppuun mahtui vain viisitoista litraa, mutta se oli enemmän kuin tarpeeksi. Kaikki, mitä Joel tarvitsi, oli hänen määränpäässään.

Hän eteni yhä syvemmälle vuoristoon, jossa metsän korvasivat avara maisema, matala kasvillisuus ja vuoristoinen maasto. Tasaisella rinteellä kasvoi saarekkeina puolukoita. Joel laskeutui polvilleen, poimi muutaman ja laittoi ne suuhunsa. Ei siksi, että hänellä olisi ollut nälkä, vaan pikemminkin siksi, että hän pystyi siihen, ja koska luonnonmarjat maistuvat aina parhailta. Hän katsoi alas kivikkoiselle, nilkansyvyiselle purolle; se virtasi järveen, joka ei ollut jääkiekkokaukaloa suurempi. Järven ympärillä kasvoi ruohoa ja satunnaisia pensaita lukuun

ottamatta sen pohjoispuolta, missä oli nyrkin kokoisten kivien ja ruohon muodostama ranta.

Joel oli veden äärellä muutamassa minuutissa. Hän väänsi repun selästään ja otti esiin kokoontaitettavan lapion – yhden niistä harvoista tavaroista, jotka hänellä oli laukussaan, lukuun ottamatta vesipulloa, vedenpuhdistussuodatinta, kahta pussia pakastekuivattua kanaa, pyyhettä ja vaihtovaatteita. Hän katseli ympärilleen muutaman sekunnin ajan, mutta muita ihmisiä ei näkynyt missään niin kaukana kuin silmä kantoi.

Hän käveli pyöreän kiven luo aivan kivrannan ja ruohon rajalla. Sitten hän otti kaksikymmentä askelta pohjoiseen ja kaksikymmentä askelta itään. Maa oli täysin koskematon. Hän kumartui ja nykäisi hieman köyttä. Se irtosi hetken kuluttua, kun ruohon juuret katkesivat. Joel työnsi lapion maahan ja alkoi kaivaa. Pian kuului ontto, metallinen ääni, kun terä osui siihen, mitä alla piili. Joel jatkoi kaivamista ja veti ähkäisten esiin metallisen laatikon. Hän laski sen maahan ja puhalsi pois kannen päälle jääneen ohuen maakerroksen.

Aluksi hän istui jonkin matkan päässä ja vain tuijotti laatikkoa.

Oliko hän ollut tyhmä mennessään takaisin?

Joel kiroili hiljaa ja nousi ylös. Hän nosti kannen ja veti esiin teltan, makuupussin ja makuualustan. Laatikossa oli vielä toinenkin makuupussi ja makuualusta, joiden hän antoi olla paikoillaan. Kymmenen askelta pohjoiseen maan alle haudattuna oli samanlainen laatikko, mutta siinä oli kolme makuupussia ja kolme makuualustaa. Joel otti laatikosta perhokalastusvavan, perhorasian ja retkikeittimen. Muisti ei ollut pettänyt häntä – pohjalla oli viskipullo ja viisi lasia. Hän otti pullon ja katsoi sitä pitkään, avasi korkin ja imi tuoksua itseensä.

Muistot isivät häneen kuin isku leukaan. Hän puristi
nyrkkinsä kiinni ja sulki silmänsä tiukasti.

3

Seth McCormack seiso i verannan katon alla; mökin seinät olivat keltaiseksi maalattua puupaneelia ja siinä oli valkoiset nurkkalaudat. Hän oli pukeutunut rennosti farkkuihin ja paitaan, jotka paljastivat, että hän oli hyvässä kunnossa huolimatta lähes neljästäkymmenestäviidestä ikävuodestaan. Savuke hänen suussa oli jyrkässä kontrastissa hänen ruumiinrakenteeseensa, mutta hän ei koskaan lopettaisi tupakointia. Ei hän mikään ketjupolttaja ollut, mutta pari savuketta päivässä hän veti helposti. Hän veti henkoset, antoi savun täyttää keuhkonsa ja katseli nurmikkoa, joka näytti suhteellisen vastaleikatulta. Puinen ruokapöytä ja sen ympärillä olevat tuolit seisoivat kivetetyllä terassilla auringossa. Vähän matkan päässä oli vaja, joka vaikutti parhaat päivänsä nähneeltä. Talon lailla vaja oli maalattu keltaiseksi, mutta väri oli jo kauan sitten haalistunut, ja sammal peitti suuren osan kattotiilistä. Vajan takana kulkeva metsätie jatkui suoraan tontille, jolla oli runsaasti tilaa kääntyä. Tien toisella puolella oli

umpeenkasvanut niitty, jota ympäröivien aidantolppien välissä roikkui velttona ohuita teräsvaijereita.

Maatila sijaitsi kaukana Tukholman ulkopuolella, niin kaukana, ettei alue edes maantieteellisesti kuulunut pääkaupunkiin. Lähin kaupunki oli Järna, mutta sillä ei ollut juurikaan merkitystä – mökki vajoineen ja niittyineen oli täysin eristyksissä keskellä metsää, ja lähin naapuritalo oli kilometrin päässä.

Se oli hyvä tukikohta operaatiolle, ja kun Seth oli löytänyt paikan vuosi sitten, suunnittelu oli alkanut toden teolla. Nyt kaikki oli melkein ohi, ja hän huokaisi. Hän ei ollut turhasta murehtija, mutta operaatiossa oli monia liikkuvia osia ja moni asia saattoi mennä pieleen. Kuten ulkopuolisten apureiden käyttäminen hanttihommissa, joissa paljastumisriski oli suuri. Mutta jos kaikki sujui suunnitelmien mukaan, mikään ei voisi johtaa Sethiin ja muihin.

Kahden päivän päästä olisi h-hetki, ja silloin pitäisi olla fiksua.

Lähestyvä moottorin ääni keskeytti Sethin ajatukset. Chevrolet Van, jossa oli jyrisevä V8, ilmestyi pian vajan kulman takaa ja pysähtyi keskelle nurmikkoa. Ulos astuivat ne kaksi apuria, joita Seth ei ollut koskaan aiemmin tavannut. Tim oli hoitanut yhteydet heihin. Yksi apureista oli yhtä kalju kuin Seth, mutta painoltaan ainakin 30 kiloa enemmän puhdasta rasvaa. Hän nyökkäsi Sethille paikatessaan samalla oven kiinni ja kävellessään auton takaosaan, tavaratilan luo. Toinen oli yhtä suuri mutta lihaksikkaampi, hiukset lyhyellä ponnarilla ja käsivarret tatuointien peitossa. Häinkin katosi auton takaosaan. Molemmilla oli nahkaliivit, joiden selässä luki *Deathrow MC*.

Seth pudisti päätään. He olivat päättäneet käyttää liivejään, vaikka oli painotettu siviilivaatteiden tärkeyttä ja sitä, ettei

mitään voitaisi yhdistää apujoukkojen järjestöön. Joko Tim ei ollut antanut tarpeeksi selkeitä ohjeita, tai sitten Sethillä oli edessään kaksi idioottia. Hän oli vakuuttunut jälkimmäisestä. Seth väänsi jalkaansa, tumppassi kengänpohjallaan ja laittoi puolikkaan savukkeen takaisin askiin, jonka hän sitten työnsi taskuunsa. Hän vei kätensä alaselälleen ja tarttui aseensa perään. Hänen maailmassaan ei voinut luottaa keneenkään, varsinkaan ihmisiin, joita ei ollut koskaan tavannut. Eikä varsinkaan ihmisiin, jotka eivät tehneet sitä, mitä heille sanottiin.

Miehet tulivat esiin auton vierelle kantaen naista välissään. Seth näki heti, että nainen oli ehdottomasti Mia Nord, vaikka he olivat laittaneet mustan kangaspussin naisen päälle yli ja naisen kädet oli teipattu yhteen ilmastointiteipillä. Kaljupää meni ensin pidellen Miaa nilkoista. Ponnarimies piteli naisen vartaloa, kun he lähestyivät Sethiä.

”Are you Tommy?” kalju mies kysyi kehnolla englannilla, mikä sai Sethin miettimään, opetettiinkö Ruotsin kouluissa edes tuota kieltä, jota puhuttiin koko maailmassa.

Seth nyökkäsi. Oikean nimen käyttäminen tällaisissa tilanteissa olisi idioottimaista.

”Mitä kulmakarvoillesi on tapahtunut?” sama mies kysyi.

”Alopecia universalis”, Seth vastasi lyhyesti viitaten sairauteen, joka alkoi hajanaisella hiustenlähdöllä ja eteni sitten siihen, että joka ikinen karva hänen kehostaan katosi kokonaan. Itse hän ei siitä välittänyt, mutta ihmiset tuijottivat häntä tasaisin väliajoin kuin hän olisi toisesta maailmasta.

”Minne haluat hänet?” kysyi mies, jolla oli ponnari. Hänen englantinsa oli aavistuksen parempaa kuin kaljupäisen miehen, mutta silti hädin tuskin välttävää.

”Kellariin”, Seth vastasi äidinkielellään irlanninenglannilla. Hän otti askeleen sivuun. ”Sisään eteisen kautta, olohuoneen ohi ja ensimmäinen ovi vasemmalla.”

He katosivat sisälle ja Seth seurasi heitä.

Astuttuaan olohuoneeseen, jossa oli ikivanhat tapetit ja vanhat huonekalut, miehet pysähtyivät. Seth tajusi miksi.

”Jatkakaa”, hän sanoi.

Hän oli asettanut elektroniikan ruokapöydälle olohuoneen ikkunan eteen. Pöydällä oli neljä tietokonenäyttöä kahdella paikalla pöydän ääressä, kummallakin oma näppäimistö ja hiiri. Lattialla seinän vieressä oli kaksi palvelinta ja ulkoiset kiintolevyt. Apureilla ei ollut aavistustakaan siitä, mitä oli suunnitteilla, eivätkä he saisi sitä tietääkään. Ainoa tieto, jonka Tim oli antanut heille heitä palkatessaan, oli ollut se, että Mia Nord oli määrä siepata ja että ohjeet siitä, minne hänet vietäisiin, tulisivat kun nainen olisi autossa.

Ponnarimies nyökkäsi kohti avointa ovea.

”Tuonne alas vai?”

”Kyllä”, Seth sanoi. ”Tulen mukaan alas ja näytän.”

Portaat narisivat, kun he kantoivat Mian alas. Seinällä oli plafondi, joka levitti kirkasta valoa kellariin asti. Ponnarimies sanoi ruotsiksi jotain, mitä Seth ei ymmärtänyt, mutta miehen äänensävy paljasti, että hän oli kaikkea muuta kuin iloinen laskeutuessaan portaita alas melkein kaksin kerroin.

Kellarissa oli pesukone ja lämminvesivaraaja vihreällä linoleumilattialla. Lähimmällä seinustalla oli pöytä, jolla oli pyykkikori. Huoneen keskellä lattiasta kohosi suuri neliskulmainen pylväs, jonka ainoa tarkoitus näytti olevan katon tukeminen. Ketju, ilmastointiteippi ja käsiraudat lojuivat lattialla pylvään vieressä.

Ryhtyisitkö murhaajan pelinappulaksi?

Joel Adler, Ruotsin erikoisjoukkojen entinen sotilas, elää tuhoisan operaation jälkeen yksinäisenä sutena. Sota on ollut hänen työtään, ja vuodet eliittisotilaana ovat jättäneet mieheen jälkensä.

Joel tapaa sattumalta kauniin Tessin ja herää seuraavana aamuna hotellihuoneesta – nainen murhattuna vierellään. Joel ehtii hädin tuskin tajuta tapahtunutta, kun puhelin soi ja poliisit ovat ovella. Soittaja antaa Joelille kaksi vaihtoehtoa: joko hänet tuomitaan murhasta tai hän noudattaa soittajan ohjeita ja ryhtyy marionetiksi. Joel tekee nopean päätöksen, jota hän tulee katumaan ikuisesti.

Kun Joelille selviää, mitä hänen kiristäjänsä tavoittelee, hänellä ei ole muuta vaihtoehtoa kuin ottaa laki omiin käsiinsä. Hän on ainoa, joka voi pysäyttää lähestyvän katastrofin – jos hän vain selviää hengissä.

Andreas Ek on ruotsalainen kirjailija ja poliisi, joka työskentelee rikosteknikkona. Hänen jännitysromaaninsa ovat saaneet kiitosta niin lukijoilta kuin arvostelijoilta, ja Ekin trilleri *Törst* on ollut vuoden 2019 Selma-palkintoehdokkaana. *Viimeinen marionetti* aloittaa hänen uusimman sarjansa entisestä eliittisotilaasta Joel Adlerista.